

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Z.**, bytom R., *zastúpenému JUDr. Janou Vargovou, advokátkou so sídlom Žižková 6, Košice*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 18486/09 z 31. augusta 2009, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/142/2009-58 z 22. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/142/2009-58 z 22. septembra 2011 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie vo veci podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 18486/09 z 31. augusta 2009 s odôvodnením, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Uvedeným rozhodnutím žalovaný ako druhostupňový správny orgán potvrdil exekučnú výzvu vydanú Colným úradom Košice pod č. EX 1407/2001/EV z 24. marca 2009.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 244 ods. 3 OSP, ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri bližšie

jeho uznesenia sp. zn. 3Sžf/80/2007, sp. zn. 5Sžf/87/2007, sp. zn. 5Sžf/17/2008, či sp. zn. 2Sžf/5/2009) a § 73 a nasl. zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“), že konanie bolo potrebné zastaviť podľa ustanovenia § 250d ods. 3 OSP s poukazom na ustanovenie § 248 písm. a/ OSP.

Podľa názoru krajského súdu z ustanovenia § 73 a nasl. zákona č. 511/1992 Zb. (siedma časť – daňové exekučné konanie) jednoznačne vyplýva, že na základe existencie exekučného titulu po začatí daňového exekučného konania je exekučná výzva (t. j. aj colná exekučná výzva vydaná v právnej nadväznosti na ustanovenia § 61 ods. 1, 2 colného zákona) iba jedným z procesnoprávných „krokov“ správneho orgánu pred prípadným vydaním exekučného príkazu podľa § 77 zákona č. 511/1992 Z. z.. Z uvedeného je teda zrejmé, že výzvou správca dane iba vyzýva daňový subjekt na splnenie povinnosti zaplatiť daňový nedoplatok, a to v náhradnej lehote. Výzva na zaplatenie daňového nedoplatku v náhradnej lehote má teda už len povahu procesného úkonu a pri jej zaslaní sa vychádza z toho, že jej adresát je už v pozícii daňového dlžníka s presne určenou daňovou (colnou) povinnosťou. Doručením výzvy sa tak adresátovi práva a povinnosti nemenia a už vôbec nie zakladajú. Pretože daňová exekučná výzva nerieši a ani neukladá hmotnoprávne povinnosti, ale svojou podstatou je iba upomienkou na zaplatenie daňového nedoplatku, neukladá sa ňou daňová (colná) povinnosť, ale iba sa určuje náhradná doba, v ktorej má povinný splniť už určenú a existujúcu povinnosť, ktorú si nesplnil v riadnej lehote. Nejde tu teda o rozhodnutie o subjektívnych právach chránených verejným právom, a preto podľa názoru súdu exekučná, resp. colná výzva nepodlieha súdnemu prieskumu.

Z uvedených dôvodov krajský súd považoval za právne irelevantné všetky námietky uvedené v žalobe z 05. novembra 2009, ako aj v podaní žalobcu zo 14. októbra 2010 konkretizujúcom vznesené žalobné námietky. Podľa názoru krajského súdu by totiž prichádzalo do úvahy preskúmanie daných námietok hmotnoprávneho charakteru iba v prípade procesnej možnosti pripustenia súdneho preskúmovacieho konania podľa druhej hlavy, piatej časti OSP na žalobou napadnuté rozhodnutia, čo vzhľadom na uvedenú argumentáciu neprichádza do úvahy.

Záverom krajský súd poznamenal, že práve rozhodnutie Colného úradu Košice č. 1407/2001 z 11. júla 2001, proti ktorému žalobca nepodal riadny opravný prostriedok bolo rozhodnutím zakladajúcim jeho právne povinnosti vo vzťahu k Slovenskej republike a podliehalo súdnemu preskúmovaciemu konaniu v rámci správneho súdnictva.

K podaniu žalobcu poukazujúcej na obsah rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/9/2010 krajský súd, stotožňujúc sa právne s písomným vyjadrením žalovaného z 21. júla 2011 konštatoval, že v označenej veci bolo predmetom súdneho prieskumného konania odlišné rozhodnutie, týkajúce sa výzvy podľa § 58a zákona č. 511/1992 Zb. v platnom znení, nie exekučná výzva vydaná podľa § 76 ods. 1 uvedeného zákona, ako je tomu v preskúmvanej právnej veci.

O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu, keďže v konaní nebol úspešný a konanie bolo zastavené (§ 250k ods. 1 OSP, § 146 ods. 1 písm. c/ OSP s použitím § 246c prvá veta OSP).

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca nesúhlasiac s právnym posúdením napádaného rozhodnutia žalovaného. Mal za to, že posúdenie otázky, či rozhodnutie orgánu verejnej správy má výlučne procesnoprávny charakter v zmysle § 248 a OSP, alebo ide o rozhodnutie, ktoré sa dotýka aj hmotnoprávneho postavenia účastníka konania, je potrebné skúmať s ohľadom na všetky okolnosti posudzovaného prípadu.

Namietal, že krajský súd pri zisťovaní, či napádané rozhodnutie žalovaného podlieha jeho preskúmvacej právomoci, posudzoval ho iba z toho hľadiska, či zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti žalobcu. Nezaoberal sa však inými následkami napádaného rozhodnutia žalovaného, a to, že sa priamo dotýka práv a právom chránených záujmov žalobcu. Podľa názoru žalobcu napádané rozhodnutie žalovaného splňa kritériá vymedzené v ustanovení § 244 ods. 3 OSP prvá veta in fine, nakoľko sa dotýka práv a právom chránených záujmov, pričom namietal, že Colný úrad Košice a žalovaný vydaním napádaného rozhodnutia nerešpektovali prekážku litispendencie, nakoľko proti žalobcovi je v súčasnosti vedené skôr začaté exekučné konanie na podklade totožného exekučného titulu. Táto procesná situácia, zapríčinená nezákonným postupom žalovaného a Colného úradu Košice, bez ďalšieho zasahuje do právom chránených záujmov žalobcu. Dostáva ho totižto do stavu právnej neistoty spočívajúcej v tom, že žalobca bol postavený do pozície povinného v dvoch colných exekučných konaniach zameraných na vymoženie totožného colného nedoplatku a je otázne, či vôbec bude môcť dôjsť k zániku takéhoto nedoplatku v prípade, ak jeho splnenie bude vymožené nezákonnými postupom správcu dane. Procesný postup žalovaného a Colného úradu Košice podľa žalobcu spočíva v nesprávnej interpretácii ustanovení upravujúcich colné exekučné konanie. Uvedený výklad má za následok opakujúcu sa prax orgánov colnej správy, ktoré pre každý spôsob vykonania exekúcie začínajú osobitné

exekučné konanie, namiesto toho, aby pokračovali v pôvodne začatom exekučnom konaní. Takýto postup správcu dane je podľa žalobcu v jednoznačnom rozpore so zákonom a vadou nezákonnosti budú potom postihnuté aj všetky ďalšie úkony správcu dane smerujúce k nútenému splneniu colného nedoplatku žalobcu.

V súvislosti s nerešpektovaním prekážky litispendencie žalobca poukázal aj na účinok rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k plynutiu premlčacích dôb pre vyberanie a vymáhanie colného nedoplatku žalobcu. Skôr začaté exekučné konanie na podklade totožného exekučného titulu je vedené podľa zákona č. 238/2001 Z. z. colný zákon, § 422 ods. 1 a 2. Napádané rozhodnutia žalovaného a Colného úradu Košice, napriek ich nezákonnosti, v súčasnosti vyvolávajú účinky úkonu smerujúceho k vybratiu alebo vymáhaniu colného nedoplatku, čo v prípade, ak zostanú v platnosti, znemožní žalobcovi namietat' uplynutie premlčacej doby. Z citovaného ustanovenia § 422 ods. 1 a 2 zákona č. 238/2001 Z. z. colný zákon je podľa žalobcu zrejmé, že s napádaným rozhodnutím žalovaného zákon spája bezprostredné hmotnoprávne účinky postihujúce žalobcu, a to začatie plynutia novej premlčacej doby. Premlčanie je hmotnoprávnym inštitútom, na základe čoho je aj z tohto dôvodu konštatovanie súdu prvého stupňa o tom, že napádané rozhodnutie žalovaného je svojou povahou výlučne procesným rozhodnutím, podľa nášho názoru nesprávne.

Žalobca ďalej poukázal na účinok napádaného rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k vlastníckemu právu žalobcu a jeho manželky. Žalobca v tejto súvislosti namietal nesprávne právne posúdenie veci žalovaným, ktorý vychádzajúc z ustanovenia § 73 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. vyslovil právny názor, že v colnom exekučnom konaní je možné postihnúť aj majetok nachádzajúci sa v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, z ktorých jeden z manželov je colným dlžníkom aj v prípade, ak colný dlh vznikol pred dňom vzniku manželstva. S týmto právnym záverom žalovaného a Colného úradu Košice žalobca nesúhlasil a bol toho názoru, že predmetné ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v zmysle ktorých pohľadávka len jedného z veriteľov môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov len ak vznikla za trvania manželstva. Colný dlh vymáhaný voči žalobcovi vznikol pred dňom vzniku jeho manželstva, preto vyjadrujeme presvedčenie, že mzda žalobcu, na ktorú chce colný úrad uplatniť výkon colnej exekúcie, ako súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nemôže byť po exekúciou.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti bol žalobca názoru, že napádané rozhodnutie žalovaného zasahuje aj do hmotnoprávneho postavenia žalobcu, na základe čoho

nemá výlučný charakter procesného rozhodnutia týkajúceho sa vedenia konania podľa ustanovenia § 248 písm. a/ OSP, a to aj s poukazom na skutočnosť, že samotný zákon o správe daní a poplatkov pripúšťa proti nemu opravný prostriedok odvolanie.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napádané uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/142/2009–58 zo dňa 22. septembra 2011 v celom rozsahu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie zotrval v plnom rozsahu na svojom písomnom vyjadrení zn. 19691/2011.1410 zo dňa 21. júla 2011, ktoré bolo v danej veci zaslané Krajskému súdu v Košiciach.

K nesúhlasu žalobcu s názorom krajského súdu, že rozhodnutie žalovaného je vylúčené z preskúmvacej právomoci všeobecných súdov v zmysle § 248 písm. a/ OSP uviedol, že sa plne stotožňuje s názorom súdu a jeho odôvodnením uvedeným na str. 9 a 10 napadnutého uznesenia, kde Krajský súd v Košiciach obsírne odôvodnil vylúčenie exekučnej výzvy a rozhodnutia o odvolaní proti exekučnej výzve zo súdneho preskúmvania, pričom poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Preto žalovaný považuje uvedené námietky žalobcu za účelové.

Pokiaľ žalobca v odvolaní proti predmetnému uzneseniu opätovne uvádza dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky zn. 18486/09 zo dňa 31. augusta 2009 a Colného úradu Košice zn. EX 1407/2001/EV zo dňa 24. marca 2009 za nezákonné, žalovaný poukázal na skutočnosť, že uvedené námietky už žalobca uplatnil v žalobe a podaní zo dňa 14. októbra 2010 a žalovaný sa s nimi vysporiadal vo vyjadrení zn. 19691/2011-1410 zo dňa 21. júla 2011.

Ak žalobca v žalobe i v odvolaní proti uzneseniu namietal, že colný úrad vydaním rozhodnutí zn. EX 1407/2001/ZK zo dňa 10. marca 2009 a zn. EX 1407/2001/EV zo dňa 24. marca 2011 nerešpektoval prekážku litispedencie, keďže proti žalobcovi je v súčasnosti vedené skôr začaté exekučné konanie na podklade totožného exekučného titulu, žalovaný v súvislosti s touto námietkou uviedol, že Colný úrad Košice rozhodnutím o začatí exekučného konania zn. 1011/1633/3/2002 zo dňa 28. januára 2002 začal exekučné konanie na vymoženie predmetného nedoplatku v celej výške 190.754 Sk, a to prikázaním pohľadávky z účtu vedeného v T., a. s., pričom sa podarilo vymôcť časť nedoplatku vo výške 12.477,10 Sk. Dňa 11. decembra 2002 bolo colnému úradu doručené oznámenie, že na základe žiadosti žalobcu bol jeho účet v T., a. s., dňa 05. novembra 2002 zatvorený a na základe uvedenej

skutočnosti považuje banka exekučný príkaz č. 1-1683-4500/2002 zo dňa 19. marca 2002 za bezpredmetný. Z uvedeného dôvodu bolo exekučné konanie skončené. Keďže nedošlo k vymoženiu celej dlžnej sumy, ktorej povinnosť zaplataenia rozhodnutia o začatí exekučného konania zn. EX 1407/2001/ZK zo dňa 10. marca 2009 exekučné konanie na vymoženie zvyšnej časti dlžnej sumy vo výške 5.917,70 eura (178.276,63 Sk), a to zrážkami zo mzdy. Poukázal na to, že podľa § 82 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. môže colný úrad vykonať exekúciu spôsobom vykonať exekúciu u jedného dlžníka i niekoľkými spôsobmi súčasne. Z uvedených skutočností je zrejmé, že v danej veci nejde o prekážku litispedencie, keďže z dôvodu zatvorenia bankového účtu dlžníka colný úrad skončil vymáhanie začaté na základe rozhodnutia zn. 1011/1633/3/2002 zo dňa 28. januára 2002.

Námietky žalobcu uvedené v žalobe i v odvolaní, že premlčanie aj v prípade, že je upravené v procesnom predpise, je inštitútom hmotného práva; takže aj nezákonné rozhodnutie, hoci vydané iba podľa procesného predpisu, nemá podľa názoru žalobcu charakter procesného rozhodnutia týkajúceho sa vedenia konania, ak zasahuje do hmotnoprávneho postavenia účastníka konania, z ktorého dôvodu je podľa názoru žalobcu takéto rozhodnutie preskúmateľné súdom a nemá charakter procesného rozhodnutia týkajúceho sa vedenia konania podľa § 248 písm. a/ OSP, žalovaný považoval vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu za irelevantné.

V súvislosti s námietkami žalobcu, ktoré sa týkajú účinkov napádaných rozhodnutí vo vzťahu k vlastníckemu právu žalobcu, žalovaný s poukazom na ustanovenie § 73 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. uviedol, že zákon č. 511/1992 Zb. má postavenie lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V colnom exekučnom konaní colný úrad neaplikuje ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to ani podporne. Tvrdenia žalobcu, že mzda žalobcu, na ktorú colný úrad uplatnil výkon exekúcie, nemôže byť ako súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov postihnutá exekúciou, považuje žalovaný za účelové. S poukazom na ustanovenie § 82b ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. žalovaný uviedol, že takto zrazené finančné prostriedky nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže ide o nárok na výplatu mzdy, ktorý nie je súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov; predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú až vyplatené finančné prostriedky zo mzdy. Predmetom daňovej exekúcie zrážkami zo mzdy je totiž nárok daňového dlžníka na mzdu, nie už vyplatená mzda. Po vyplatení mzdy dlžníkovi možno ním prijaté peňažné čiastky postihnúť inou formou daňovej exekúcie (napr. prikázaním pohľadávky z účtu).

Na základe uvedených skutočností, s poukazom na predchádzajúce vyjadrenie žalovaného a jeho právny názor vyslovený v rozhodnutí vydanom v odvolacom konaní ako aj právny názor krajského súdu, s ktorým sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil, žalovaný žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby odvolaním napadnute uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/142/2009-58 z 22. septembra 2011 potvrdil.

K vyjadreniu žalovaného sa žalobca podaním došlým Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky písomne vyjadril tak, že tvrdenie žalobcu ohľadom neexistencie prekážky litispendencie neobstojí, nakoľko colný úrad je oprávnený „skončiť“ vymáhanie colného nedoplatku iba na základe osobitného procesného rozhodnutia, ktorým je zastavenie colného exekučného konania. Takéto rozhodnutie však žalobcovi nebolo nikdy doručené a napriek tomu žalovaný začal voči žalobcovi exekučné konanie na podklade totožného titulu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolanie (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (piata časť, prvá hlava, § 244 ods. 1 OSP).

Predpokladom pre preskúmanie rozhodnutia súdom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 až § 250k OSP) je predovšetkým to, že vo veci bolo vydané rozhodnutie, ktoré preskúmaniu podlieha.

Podľa § 248 písm. a/ OSP sudy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania.

Krajský súd v správnom súdnictve zásadne skúmal rozhodnutie žalovaného, ako odvolacieho správneho orgánu § 76 ods. 5 v spojení s § 46 až § 48 zákona č. 511/1992 Zb. účinného do 31. decembra 2011 v spojení s § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov účinného od 01. januára 2012 (ďalej len „daňový poriadok“) v súvislosti s predmetom výroku prvostupňového orgánu, tzn. v konkrétnej veci ide o daňovú exekučnú výzvu vydanú v súlade s § 76 ods. 1 až 3 zákona č. 511/1992 Zb. účinného do 31. decembra 2011 v spojení s § 165 ods. 2 daňového poriadku. Nemožno pritom opomenúť, že samotné exekučné konanie je iba dôsledkom nesplnenia daňovej (colnej) povinnosti žalobcom dobrovoľným spôsobom, čo sú však právne následky, ktorých si musí byť vedomý v zmysle skôr vydaných právoplatných a vykonateľných daňových rozhodnutí.

Podľa § 74 zákona č. 511/1992 Zb. (v spojení s § 165 ods. 2 daňového poriadku) je deň vyhotovenia výkazu daňových nedoplatkov dňom jeho vykonateľnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v danej veci nevzhladol dôvod na to, aby odklonil od doterajšej súdnej judikatúry, v zmysle ktorej daňová exekučná výzva je takým procesným rozhodnutím, ktorým sa upravuje len vedenie exekučného konania a nie je základným rozhodnutím pre daňové (colné) exekučné konanie. Exekučným titulom a podkladom na vydanie exekučnej výzvy sú právoplatné a vykonateľné platobné výmery alebo iné rozhodnutia, ktorým sa vyrubuje daň, penále a ktoré sa následne, po vzniku daňového nedoplatku, stávajú základom pre daňové exekučné konanie. Daňová exekučná výzva je rozhodnutie, ktorým správca dane vyzve daňového dlžníka (žalobcu) na úhradu daňového nedoplatku. Z uvedených dôvodov má teda exekučná výzva charakter procesného rozhodnutia, ktoré sa týka len vedenia exekučného konania, ktorým sa vykonáva povinnosť uložená daňovému dlžníkom (k tomu pozri bližšie napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 3Sžf/80/2007 z 24. apríla 2008, sp. zn. 5Sžf/17/2008 z 25. novembra 2008, sp. zn. 2Sžf/5/2009 z 22. júla 2010, či sp. zn. 2Sžf/17/2011 z 15. júna 2011 – www.nsud.sk alebo ASPI).

Uvedené rozhodnutie napadnuté žalobou takto potom v zmysle doterajšej súdnej praxe nepodlieha preskúmaniu súdom (§ 248 písm. a/ OSP), a preto nemožno vytknúť krajskému súdu, že konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil z dôvodu, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

Napriek tomu najvyšší súd k námietkam žalobcu vzneseným v odvolaní pre úplnosť považuje za potrebné uviesť, že námietky týkajúcej sa litispendencie, boli vo vzťahu k posúdeniu danej veci bez právneho významu, nakoľko, ako vyplýva z obsahu spisového

materiálu, v exekučnom konaní sp. zn. EX 1407/2001/ZK sa vedie exekučné konanie na vymoženie zvyšnej časti dlžnej sumy vo výške 5.917,70 eura, ktorú sa z dôvodu zatvorenia bankového účtu dlžníka (žalobcu) nepodarilo vymôcť v exekučnom konaní sp. zn. 1011/1633/3/2002. Teda nevedie sa konanie nové na základe toho istého titulu, ako sa mylne domnieva žalobca, ale colný orgán pokračuje v exekúcii v súlade s § 61 ods. 1, 2 colného zákona a § 82 ods. 2 zákona o správne daní účinného v čase vydania daňovej exekučnej výzvy. Tvrdenie žalobcu nemá preto oporu v administratívnom spise.

Ani skutočnosť, že premlčanie je inštitútom hmotného práva nie je dôvodom na to, aby napadnuté rozhodnutie mohlo stratiť svoj procesný charakter, pričom zákon o správe daní účinný v čase vydania exekučnej daňovej výzvy v § 69 ods. 3 zakotvil, že právo na vymáhanie daňového nedoplatku je premlčané po 20 rokoch po skončení kalendárneho roka, v ktorom daňová exekučná výzva nadobudla právoplatnosť. Daňový nedoplatok je však možné vybrať najneskôr do 20 rokov po skončení roka, v ktorom daňový nedoplatok vznikol.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa bezpodielového spoluvlastníctva manželov, treba uviesť, že manžel povinného sa stáva účastníkom exekučného konania vtedy, ak ide o exekúciu predajom hnutelných vecí, nehnuteľných vecí, predajom spoluvlastníckeho podielu, cenných papierov alebo podniku, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, prípadne zriadením exekučného záložného práva k nehnuteľnosti. Pokiaľ predmetom exekúcie nie sú veci v právnom slova zmysle, manžel povinného sa nemôže stať účastníkom exekučného konania, aj keby postihovaný predmet exekúcie úzko súvisel s bezpodielovým spoluvlastníctvom manželov, pričom je nesporné, že účet v banke pojmovovo vecou nie je a nie je ňou ani mzda (predmetom exekúcie je nárok na mzdu, ktorý tiež nemožno považovať za vec).

Pretože žalobca vo svojom odvolaní ďalšie právne relevantné námietky neuviedol, Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na závery uvedené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž-o-KS 22/2004, sp. zn. 3Sž-o-KS 63/2006, sp. zn. 3Sžf/80/2007, sp. zn. 5Sžf/87/2007, sp. zn. 5Sžf/17/2008, či sp. zn. 2Sžf/5/2009 nepovažujúc tieto závery ani za nesúladne s článkom 46 ods. 2 vety druhej Ústavy Slovenskej republiky, napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovaný nemá zo zákona na náhradu trov konania nárok.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 29. februára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková